
NESTELDRANG

In het nest van verwarrende takken en open gaten,
Hoorde ik het liefst mezelf,
Liet geen gat, geen stilte toe,
Om daar niet doorheen te vallen,
Want wat is daaronder?

'Wees stil' snoerde mijn mond en mijn hart
dat er geen gat in zag, geen ruimte kreeg.
Stilte, ruimhartig voor contact, afwezigheid van ruis.
Niet dichtgeplamuurd met een lach.
Wat schijnt daaronder, wat licht daaronder op?

'Geen aandacht gehad? Geen liefde gekend?'
Benauwd van schaamte werd ik stil.
Niet echt! Niet waar ik om vroeg, weet ik nu.
Door de takken schijnt het licht naar mij.
Ik nestel me in stilte.

JOS COZIJNSEN
